

Matteüs 25

In § 14 van onze leefregel wordt vermeld hoe wij, als franciscaanse seculieren, zijn geroepen om tezamen met alle mensen van goede wil een meer broederlijke en evangelische wereld op te bouwen. Voor mij krijgt dit onder meer handen en voeten door mijn betrokkenheid bij de voedselbank in mijn woonplaats. Martine, de coördinator van de voedselbank, schreef me daags voor Kerst het volgende:

"23 december 2011, in een kleine stad ergens in Nederland.

Het is bijna kerst, en ze weet niet goed wat ze moet met die dagen. Straks komt haar maatschappelijk werkster, en dat geeft haar een dubbel gevoel. Ze is blij dat er iemand komt maar ze heeft niet eens koffie om haar aan te bieden. Ze heeft ook de moed niet gehad de boel op te ruimen, dat mens zal wel denken. Ze trekt een kast open, maar ze weet eigenlijk al dat hij leeg is. Wat droge macaroni en een paar potjes kruiden. Al lang niet meer gebruikt, want een echte maaltijd maken kan ze al heel lang niet meer.

Ze schuift de stapel post opzij, die zich opgehoopt heeft op haar eettafel. De rekeningen durft ze niet meer open te maken, ze kan ze toch niet betalen. Hadden haar ouders maar niet zoveel tijd gestoken in die alcohol, en in die feestjes, maar wat meer tijd in haar, dan had ze nu misschien wel voor zichzelf kunnen zorgen. Ze is blij dat ze op zichzelf woont, maar na haar kapotte relatie vindt ze het heel moeilijk weer op te krabbelen. En nu is het bijna kerst, en ze kan nergens heen!

De bel gaat. De maatschappelijk werkster staat voor de deur. Godzijdank niet met een bedrijfsauto gekomen. Ze is hartelijk en hangt meteen haar eigen jas op, ze gaat voorlopig niet weg zo te zien. Ze ziet haar kijken, naar de bende in huis, de post op de tafel, de dode plantjes in de vensterbank, de gordijnen die praktisch altijd gesloten zijn, niemand die er wat achter zoekt! En nu? Misschien wil ze wel wat drinken, maar ik heb niks?

De maatschappelijk werkster ziet haar nadenken, en vraagt, heb je misschien een lekker bakje koffie voor me? En dan ineens gaat het niet meer, ze gaat zitten en barst in huilen uit! Néé, ik heb geen koffie, en eigenlijk heb ik helemaal niets! Ik heb nog steeds geen antwoord gehad van de RSD en de rekeningen stromen binnen. Mijn uitkering is niet geregeld en ik weet het allemaal niet meer! Ik voel me zó alleen!

De maatschappelijk werkster kan hier wat mee! De problemen met de RSD zullen niet opgelost kunnen worden nog voor de kerstdagen, ook een diep verdriet van een verloren liefde kan niet geheeld worden zo in een paar dagen. Maar het probleem van de lege koelkast, en de ongeopende brieven kan wél opgelost worden.

Één telefoontje naar de voedselbank is genoeg. Diezelfde middag nog mag ze komen, en krijgt ze een uitgebreid kerstpakket mee, met van alles om haar deze donkere dagen door te helpen. Mensen van de kerk hebben kleine pakketjes gemaakt met zeep en bodylotion en shampoo, zodat ze zich weer eens lekker kan verwennen. Andere mensen hebben een bijbels dagboekje gegeven voor alle mensen van de voedselbank, om te laten zien dat er méér is tussen hemel en aard. Als ze bij de voedselbank aankomt en dit allemaal ziet, wordt het haar te veel. Ook de buurvrouw, die bij wijze van uitzondering wel een keer wil rijden met de auto, is geroerd. Dat dit nog kan, anno 2011, en dat dit nog nodig is! Ze heeft nooit geweten dat haar buurvrouw het zo moeilijk had, en tja, die gordijnen zitten altijd dicht!

Een klein gesprek van hart tot hart, met een medewerker van de voedselbank doet haar goed. Ze is dankbaar dat ze nog mocht komen, en weet niet goed hoe ze dat moet uiten. Dat hoeft ook niet, het is graag gedaan, en niets om je voor te schamen! Ze mag er zijn is de boodschap! Ze is waardevol, ze is een mens, met problemen weliswaar, maar bovenal een mens, en juist dit feest is voor mensen, omdat Hij mens geworden is! Ze geeft een omhelzing aan een wildvreemde vrouw, de vrijwilligster van de voedselbank, die dit inmiddels wel gewend is. En in deze kerstdagen is er een klein beetje hoop gekomen. Als er mensen zijn, die om haar geven, en haar willen helpen, dan komt ze er wel, en krijgt ze zelf de moed terug om haar eigen leven weer op te pakken.

De maatschappelijk werkster is blij dat ze haar werk heeft kunnen doen. De voedselbank is blij, dat er weer iemand gevonden is die deze kerst anders op een zeer vervelende manier had moeten doorkomen, en misschien had ze wel afgehaakt, deze kerst..... Maar tegelijkertijd weten ze beide, dat er nog heel veel zijn, die niet gevonden zijn.....die eenzaam zijn, en voor wie de problemen te groot zijn om te kunnen overzien.

Beiden bidden dat deze mensen ook warmte mogen ervaren van anderen, gedurende de kerstdagen. Waarin iedereen blijkbaar zo geniet van de warmte, en de overvloed, de familie en de vrienden, maar er geen oog is voor hen die stilletjes lijden.

Ook in 2012, zal dit doorgaan, dag in, dag uit!

De vrouw van de voedselbank was ik, en ik hoef geen veren opgespeld te krijgen, ik doe gewoon wat ik denk dat ik moet doen! En ik wordt geholpen door mensen van de kerken, van een team met fantastische vrijwilligers, en burgers met een warm hart, die spullen komen brengen! Maar, voor wie het aangaat, als ik de kerkklokken hoor luiden op kerstavond en kerstdag, dan denk ik aan haar, die ik mocht helpen! En aan Hem, voor wie óók geen plaats was, 2000 jaar geleden!"

Tot zover de mail van Martine. Martine is geen lid van de OFS, maar voor mij een groot voorbeeld. Ze zag dat er een voedselbank nodig was in haar woonplaats, en heeft gewoon gezorgd heeft dat die er kwam.

Ik zie steeds meer armoede om me heen, echte armoede, ook in Nederland, en steeds meer eenzaamheid. We zijn geroepen, ook en juist ook als leden van de OFS, om onze handen uit de mouwen te steken, om het niet bij mooie woorden te laten, maar ons echt actief in te zetten. Hongerigen voeden, naakten kleden (ja, we verstrekken ook kleding...), eenzamen gezelschap bieden, zieken ondersteunen, gevangenen bezoeken en ga zo maar door. Matteüs 25 wordt akelig concreet in 2012. Onze leefregel is, zo wordt mij steeds duidelijker, niet bedoeld voor luxepaardjes, maar voor werkpaarden.

Ik wens ons allen, jou en mij, toe dat we ook in 2012 durven leven met een open hart, met open ogen en open handen!

*Januari 2012
Mariette Fleur ofs*